

תת"ע 13688/02/20 - מדינת ישראל נגד אברהם אלימלך

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 13688-02-20 מדינת ישראל נ' אלימלך
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי

מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות עו"ד סעב מערוף

נגד

אברהם אלימלך

הנאשם

באמצעות עו"ד אדוה עמר

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש, ביום 26.2.20, כתב אישום שמייחס לו שימוש או אחיזה בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, בעת נהיגה, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.

האירוע הוא מיום 16.10.19, בשעה 10:50, עת נהג הנאשם ברכב מסוג "ב.מ.וו.", ברחוב דוד בן גאון 22, בנהריה.

2. הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 21.12.21 נשמעו הראיות בתיק.

מטעם המאשימה העידו שני עדים. השוטר יהושוע ישראל, עורך הודעת תשלום הקנס לנאשם, שסומנה ת/1. המתנדב גיל סופר, עורך המזכר לדוח התנועה, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

גרסת התביעה מושתתת על עדויות השוטרים, הדוח והמזכר. לשיטתה, יש להרשיע את הנאשם בעבירה שמיוחסת לו לאחר ששני השוטרים הבחינו בנאשם אוחז בטלפון נייד, בידו, בעת נהיגה.

לשיטת ההגנה, הנאשם לא אחז בטלפון, בעת נהיגה, והשוטרים פעלו בניגוד לנהלים המתחייבים בעת זיהוי העבירה, ועל כן יש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו.

3. בדוח ת/1 רשם השופט יהושע ישראל:

"אני במשמרת בוקר באכיפה על התנועה עם ניידת 553 בנהריה ברחב בן גאון, ליד בית מספר 22, במצב סטטי וחזית הניידת לכיוון הכביש, לדרום. אני מבין ברכב הנ"ל שמגיע בנסיעה על רחוב בן גאון ממערב למזרח. וכאשר הרכב הנ"ל חולף במקביל לניידת אני רואה בבירור שהנהג אוחז בטלפון נייד ביד ימין מול פניו וכל זאת תוך כדי נהיגה. נסענו מיד לאחר הרכב הנ"ל, כרזתי לנהג לעצור. הנהג עצר את הרכב ברחוב בן גאון לכיוון מזרח ליד בית מספר 11. הוסבר לנהג מהות העבירה. כמו כן הנהג היה לבד ברכבו, קשר עין עד עצירתו, מזג אוויר בהיר, ראות טובה".

בדברי הנהג לדוח נרשם: "לא החזקתי. יש לי מולטימדיה. אני מבקש שתוותר לי".

בעדותו ציין השופט ישראל שהוא זוכר "חד משמעית" את האירוע (עמ' 3 לפרו', ש' 25-26). לדבריו, נהג בניידת באירוע, וכרז לנאשם (עמ' 3 לפרו', ש' 27-28). כשנשאל האם נסע אחרי רכב הנאשם, השיב בחיוב (עמ' 4 לפרו', ש' 5-6). כשנשאל האם הבחין ברכב הנאשם, בעת שהניידת עמדה, השיב בחיוב (עמ' 4 לפרו', ש' 5-6). כשעומת עם הטענה שהבחין ברכב הנאשם בשעה שנסע במעגל תנועה, השיב: "לא מסכים עמך. אני דוחה את זה על הסף. אני עומד במקום קבוע, במגרש חניה רחב של הגן הבוטני, ניתן לראות שם ממרחק של יותר מ-7 מטר את מי שעומד שם ואני צופה לכביש באופן קבוע" (עמ' 4 לפרו', ש' 9-12). כשנשאל מה המרחק שנסע מעת שהבחין ברכב הנאשם ועד שעצר אותו, השיב: "ליד בית מס' 11 שם עצרנו אותו, מרחק של עשרים מטרים מהיכן שעמדתי" (עמ' 4 לפרו', ש' 16). כשעומת עם טענת הסנגורית שמדובר במרחק של "חצי ק"מ", השיב: "ממש לא. אני עמדתי בתוך חניון של הגן הבוטני. בכניסה עם חזית הניידת לכיוון הכביש, כך שאני יכול לראות את אלה ממזרח או ממערב" (עמ' 4 לפרו', ש' 17-18). כשעומת עם הטענה שהנאשם לא החזיק בידו מכשיר טלפון נייד, השיב: "... אם היה לי צל צלו של ספק ואני אומר זאת במשך שלושים שנים כשאני אוכף עבירות, לא הייתי נוסע אחריו. אני אוכף עבירות מסוג זה עשרות נהגים שמשתמשים בטלפונים ניידים..." (עמ' 4 לפרו', ש' 28-29).

כשעומת עם הטענה שהטלפון הנייד של הנאשם היה בדיבורית, השיב: "חד משמעית לא. היה לו ביד" (עמ' 4 לפרו', ש' 32-33).

אשר לזיהוי העבירה ציין: "מהמקום שעמדתי המרחק הוא 7-8 מטר, גם אם החלונות סגורים, ניתן לראות את הפלאפון שהנהג מחזיק. אי אפשר לא לראות אותו" (עמ' 5 לפרו', ש' 25-26).

השופט תיעד בדוח, באופן מפורט, את נסיבות ביצוע העבירה ואת אופן זיהוי העבירה על ידו. בעדותו שב וחזר על הדברים וציין שהוא זוכר היטב את האירוע. השופט ציין את כיוון נסיעת רכב הנאשם, את המקום בו עמדה הניידת, הבהיר שניתן להבחין מהמקום בו עמד בביצוע העבירה על ידי הנהג ושהניידת נסעה במרחק של כעשרים מטרים. עוד הדגיש בדוח שבזמן שרכב הנאשם נסע במקביל לניידת הבחין בנהג אוחז בטלפון נייד, ותיאר את אופן אחיזת הטלפון על ידי הנאשם - ביד ימין, מול פניו. השופט תיאר שנסע אחרי הרכב עד שנעצר, ציין ששמר על קשר עין עמו ושהראות הייתה טובה. בעדותו ציין את ניסיונו הרב באכיפת עבירה זו והדגיש שרק במקרה שהעבירה זוהתה על ידו באופן וודאי הוא אוכפה.

דברי הנהג בדוח - "אני מבקש שתוותר לי" - תומכים בדוח.

4. המתנדב סופר (2/ת) מסר במזכרו דברים דומים שנרשמו בדוח של השוטר ישראל. המתנדב ציין שהניידת עמדה סטטית בעת זיהוי העבירה, סמוך לבית מספר 22, ברחוב בן גאון, ושהבחין בנאשם אוחז בידו הימנית בטלפון הנייד, מול פניו. הניידת נסעה אחריו, כרזה לו לעצור והנהג עצר את רכבו סמוך לבית מספר 11, והראות באירוע הייתה טובה. עוד ציין שהנאשם ביקש מהשוטרים שיוותרו לו על הנקודות.

בעדותו, כשנשאל האם הוא זוכר את האירוע, ציין, בהגינותו: **"זה היה מזמן לפני שנתיים"** (עמ' 6 לפרו', ש' 31), עם זאת הבהיר שהמזכר נרשם מיד לאחר האירוע (עמ' 7 לפרו', ש' 1). כשנשאל האם כרז לנהג לעצור, ציין: **"אם כתבתי, אז כנראה שכן"** (עמ' 7 לפרו', ש' 4-5). לגבי השוטר השני ציין: **"אם אני נהגתי, אז הוא ישב לידי"** (עמ' 7 לפרו', ש' 7). בהמשך, כשנשאל האם בעת שזיהה את העבירה הוא היה זה שנהג בניידת, ציין שאינו זוכר באופן וודאי מי נהג בניידת, ובדרך כלל שותפו נוהג. כך בלשונו: **"בתשעים אחוז השותף שלי נוהג, עשר אחוז אני נוהג. לא זוכר שאני נהגתי"** (עמ' 7 לפרו', ש' 24).

אשר לזיהוי העבירה, ציין: **"אנחנו יושבים במקום מסוים, די ברור. אם יש לנו ספק, אז אנחנו לא עוצרים אף אחד. ברגע שיש לנו וודאות במאה אחוז שנינו, אז אחד מאיתנו יוצא. אני יוצא רק ברגע שאני רואה בוודאות נהג מחזיק בטלפון נייד בוודאות ואנו אומרים אחד לשני ואנו יוצאים ביחד ורואים בוודאות במאה אחוז. אם יש ספק, לא יוצאים"** (עמ' 7 לפרו', ש' 9-12). לגבי מרחק זיהוי העבירה ציין: **"בין 7 ל-10 מטר"** (עמ' 7 לפרו', ש' 16). כשנשאל האם המרחק אותו העריך הוא בגדר השערה בלבד, השיב: **"נכון. זו השערה. אנחנו עובדים באותו מקום בדיוק חמש שנים"** (עמ' 7 לפרו', ש' 18). כשנשאל האם יתכן שטעו בזיהוי, ציין: **"אין שום סיכוי שטעינו בזיהוי"** (עמ' 7 לפרו', ש' 22). כשעומת עם הטענה שהנאשם לא החזיק טלפון נייד בידו, השיב: **"אנחנו רואים אנשים מחזיקים כוסות, אך כאן פלאפון בלבד הוא החזיק ביד, בוודאות"** (עמ' 8 לפרו', ש' 5).

מזכרו של המתנדב סופר ועדותו משתלבים עם הדוח והעדויות שמסר השוטר ישראל ותומכים בה. השוטר והמתנדב מסרו פרטים זהים לגבי מיקום הניידת בעת זיהוי העבירה, סמוך לבית מספר 22, המרחק ממנו זיהו את הנאשם אוחז בטלפון הנייד בידו, כשבעה מטרים, ואת המקום בו נעצר הנאשם, סמוך לבית מספר 11. שניהם העידו שזיהו בבירור את ביצוע העבירה, ושהעבירה נאכפת על ידם רק כאשר מדובר בזיהוי וודאי ומוחלט ושבמקרה שקיים ספק קל, העבירה אינה נאכפת על ידם.

המתנדב סופר ציין, בעדותו, שהאירוע התרחש לפני כשנתיים, והתבסס בעדותו על המזכר שערך. לעניין זה יצוין שלא מן הנמנע ששוטר שמבצע אכיפה יומיומית של עשרות עבירות, לא יזכור אירוע שהתרחש כשנתיים לפני מתן עדותו. לעניין זה אפנה לדבריו של י' קדמי, בספרו, "על הראיות", חלק שני, מהדורה מעודכנת תש"ע-2009, בעמ' 786:

"כאשר עד מעלה על הכתב - בתרשומת, בדו"ח... - פרטיה של "התרחשות" שהוא עד לה, סמוך להתרחשותה, ולאחר מכן הוא נקרא להעיד בבית המשפט על פרטי אותה התרחשות, רשאי בית המשפט לקבל את הכתב כראיה לתוכנו אם הוא משתכנע שהרישום שנעשה בשעתו על ידי העד, הוא רישום כן, אמיתי ומדויק, ושנית, כי טענת העד שאין הוא זוכר את פרטי ההתרחשות - כנה ואמיתית."

בענייננו, התרשמתי שרישום המזכר נעשה באופן מדויק ואמיתי ושדברי העד שאינו זוכר את פרטי ההתרחשות היו כנים, ואני מקבלת את המזכר כראיה לאמיתות תוכנו.

יצוין שהעובדה שהמתנדב סופר לא זכר האם נהג בניידת בעת האירוע, אם לא, אין בה כדי להטיל ספק במהימנות גרסתו לגבי עצם זיהוי העבירה על ידו, כפי שפורטה במזכר שערך.

6. גרסתו של הנאשם, מנגד, לא נתמכה בכל ראיה שהיא. הנאשם מסר בעדותו שהבחין בניידת מצד ימין לו, בעת נסיעתו, וזו הורתה לו לעצור לאחר כ-300 מטרים מעת שהבחין בה. לדבריו, כבר במקום הארוע מסר לשוטר שפנה אליו, שמדובר ברכב חדש, שמותקנת בו מערכת מולטימדיה ומכשיר הטלפון הנייד מתחבר באופן אוטומטי למערכת זו. לטענתו, מכשיר הנייד שלו היה מונח במתקן הדיבורית והוא לא נגע בו (עמ' 9 לפרו', ש' 5-6). עוד ציין שמדובר במכשיר גדול, והשוטר הבחין בטלפון שמונח במתקן (עמ' 9 לפרו', ש' 5-6).

הנאשם העיד שאין לו כל היכרות מוקדמת עם העדים (עמ' 9 לפרו', ש' 21-22), וכשנשאל מדוע ששני שוטרים יעלילו עליו עלילה, ציין: **"יכול להיות שהתבלבלו. השוטר לא זכר את זה גם אם הוא נהג או לא. יש פה שיטה שלהם..."**

כשעומת עם טענת השוטרים שביקש מהם שיוותרו לו על הדוח, טען: **"לא ביקשתי. אמרתי כי יתנו לי ללכת, כי לא מגיע לי הדוח, לא אמרתי לו תעשה לי טובה, אלא אמרתי לו שיש לי פגישה ושיתן לי ללכת. עיכב אותי עשרים דקות"** (עמ' 10 לפרו', ש' 6-8).

טענותיו של הנאשם, שלא אחז בטלפון בעת נהיגה, ושהטלפון היה מונח במתקן ברכבו, נדחו על ידי השוטרים בתרשומות שערך ובעדותם. כך גם טענת הנאשם לגבי המרחק בו עצרה אותו הניידת, מרגע שהבחין בה, נסתרה על ידי שני השוטרים.

טענת הנאשם שברכבו מותקנת מערכת מולטימדיה שמתחברת ישירות למכשיר הנייד, אין בה כדי לתמוך בגרסתו ולהפריך את גרסת השוטרים שלפיה אחז במכשיר הטלפון הנייד בנהיגה.

התרשמתי מעדותם של השוטרים שאין כל סיבה שיטפלו עליו עלילת שווא, וייחסו לו עבירה שלא ביצע, בפרט כשהנאשם בעצמו העיד שאין לו כל היכרות מוקדמת עמם.

5. אשר לטענת ההגנה שהשוטרים פעלו בניגוד לנהלים שקבע בית המשפט העליון, משלא מסרו תיאור מפורט של הטלפון הנייד, הרי שזו דינה להידחות. עיון ברע"פ 6487-12 **צבי דביר נ' מדינת ישראל** (15.7.13) מעלה שאין מדובר בנוהל מחייב אלא בהמלצת בית המשפט העליון להנחות את העוסקים באכיפת העבירה לציין במפורש את מספר הטלפון ותיאור המכשיר. כך בלשונו של בית המשפט שם:

"הננו סבורים, כי יש להנחות את כלל העוסקים במלאכת האכיפה בתחום זה, לציין במפורש את מספרו של הטלפון הנייד ואת תיאורו של המכשיר, בדו"ח שנרשם על-ידם, ובוודאי שיש לעשות כן, משהתבקשו לכך על-ידי הנהג". יודגש, שבעניין שם, נדחה הערעור על ההרשעה.

בפרשה שלפני שני העדים מסרו תיאור מפורט של אופן זיהוי העבירה, כך שגם מבלי למסור תיאור מלא של הטלפון, השתכנעתי, מעבר לכל ספק סביר, שהעבירה בוצעה על ידי הנאשם.

6. לסיכום, שני העדים מסרו עדות עקבית ומהימנה, עדויותיהם השתלבו זו בזו, והותירו בי רושם אמין. שניהם העידו שהבחינו, בוודאות, בנאשם, מחזיק בטלפון נייד בידו, וציינו שלא היו נוסעים אחרי רכב הנאשם לו העבירה לא הייתה מזוהה על ידם. העדר תיאור מכשיר הטלפון הנייד בדוח, אין בו כדי לפגום בגרסת העדים, ולא קיים נוהל שמחייב לעשות כן. גרסתו של הנאשם לא נתמכה בראיה שהיא, ותגובתו בדוח - "תוותרו לי" - מחזקת את גרסת השוטרים.

7. מכל האמור, ולאחר ששמעת את הצדדים, והתרשמתי מעדותם לפני, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה שמיוחסת לו בכתב האישום.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לטיעונים לעונש ליום 24.1.22 בשעה 13:00.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשפ"ב, 02 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.